

1. Ávarpsorð og fyrirskipanir
formanna á róðrarskipum.

4 blöð qto.

Skipin stóð í naustum, hveit á sínum floti með gildum strengjum á
aftan yframan, er festir voru ymist í festarstímu þess, jarðfastar klappir
eða landstjóra svo þungum á engjum flökk kratt í stadi da gras á, nem
grafir voru undan þeim og þeir vagnir upp með vogastjám da járnkostum.
Svo var langt í lídri vetrar og var tíð mætt, á hvern mætt var kominn á
sínum há og margir fórnir áttu þess voru, á skotturóðrum eða blettum í
höpnum þegar út í lídri og fískiþráttirnar fóru á blettum út um upp vettirnar
á þarlaggjandi hérið, jafnvel þótt á áttum sveitum vori.

Skotturóðrum eða inni þóttu jafnan hinni mestu auðsýngstir og einhennar
nógu þeirra, skotturkarlar eða skotturóðrum eða þóttu völdu og síðan svo
vansamandi, þótt þeir voru oftast gamlir og reyndir sjómenn, völdu þeir
mest og vorkamum berti og ólafari en áttir, enda skjötu til þess autseigari í
andþófi en almennu gendist meðal þeirra, sem skjötuðum voru og þóttu þeir
mætt vadi þetta þóttu þeir frugsalir nið og lagur á, á forða sér við festum,
þótt oft komið var reyndar fyrir, á þeir misstu allt undan sér sínu og áttir ef um
krappotramu og kottur var á ræða, hord fóll eða óþarðiloga áttir forða vegna
vorkamum eða óþarðiloga þeirra, er í andþófi voru.

Skotturóðrum eða var einu og skotturóðrum eða góðum og góðum, lóðrum eða góðum
nád, sem lóðrum eða oft lóðrum og fljótar en lóðrum lóðrum og fljúgu nafu síth sem hóf-
lyndis-einhennar þeirra fyrir skýndiloga hjátt og oruggu - í miltum áttir með almennu-
ingis sínu og áttir er sagt. Bæði þessi nógu voru vel völdu þar og þeim sem þar
áttir síð og þótt vorkamum herti hinni mestu, enda náðu þar áttir til úr vorkamum
og áttir meðal alþýðu landsins til sjós og sveito. —

Fornáttirinn hófði veris áttir á fóttum, lítið til loft og áttir vedur lítið,
gengid síðan til birtar og kallad skipverja sína til róðrum og sent þeim til þeirra,
er sófist hófðu heim áttir sér og látið völdu þá og kalla sem áttir, miz allri
vorkamum til skipis. Fótt þarum þá ofan hófðu síth og sagt: see kott, áttir

Þegar í sáttu var komid og manni stýldi nema, sögdi fornaðurinn fyrir um það,
hversu margir stýldi gæta andþófsins; voru þáð á einu tveir menn, of Foll og vindur
vorn eigi því handari, en hörd gætu þau veind þegar þeim stó saman, þannig, á þau
stefndu rahlidis í sönnu ött. Annars voru til þessa nefndir tveir menn aðrir eða
fjórðir og var þáð um á næða fjögurra manna eða sex manna. andþóf, sam seji mátti,
á vori tíð mesta í tírónu stýpi. Vori áttu menn í andþófi þótti það nauðast
setuðst veidivædur, því þá voru eigi vesu þeir eða fjórir menn eftir, til þess, á
stunda foris og þá létill von um samilegan drátt eða mikinn fístaþeng.
Það m. fornaður háseta sína á vera handfjótá, stýjótá til á egna öngla sína og
örugga með grunnmál síni, ef fosta vori von. Þá álfur sat hann í stórbítanum
og kemdi fori sínu þáðan, höfði fram yfir stýpið, svo á hann sá sér samt hönd
þar gæðist meðal háseta hans allra milli barka- og bitarinnu.
Vori andþófið létill undir allri þeir, en undir fornum sáttu á gæta þess, á vel fori
á vadi hvers og einis: Áð hann bugaði hefjilega langt frá bardi og stafadi beint
nider um kjöldregist eigi né fori í vadaflötun vid öða, sínu til hvorvar klidar
eða jafuvel alla samtýdinga sína.—

1. Róid betur í bakborða. 2. Róid minna í stjórnbörða. 3. Takkid lífid betur í árar.
4. Láfid ræla affur í bak með höfd. - 5. Takkid betur í bakborða. 6. Stungid árum við í stjórnbörða. 7. Róid betur í stjórnbörða. - 8. Róid minna í bakborða.
9. Rannum fórum. - 10. Hyljum höðan. - 11. Þreyjum fóru ím býrdis. 12. Þreyjum upp fóru. 13. Róid höðan stutta leið. 14. Verid duplegir að draga fókinn.
15. Verid fjótin til að leggja út árar. 16. Róid und og affur í bak, á þess d þús. við. 17. Við stutlunum setja upp mastrið. 18. Fællum seplin. 19. Takkid undur fókinn (Myveran). - 20. Takkid undur frá hynum seplid. 21. Fællid affurvoft.
22. Rifid sepl (að framanda offan). 23. Seplid Kell (af að Kala, þ. e. vindurinn und sér elki við að blása í seplid, svo að gauri verid, heldur stýkst hann með þvi að baki til)
24. Kaldid í seplklórnar, linid í þeim vða heudid. 25. Stungid árum undur, svo að ganginn hafi stað að alveg baki fyrir hann. 26. Láfum stépsid rannu að e. h.
27. Gofid þess, að sjór ranni hindrunar laust um og sepl stépsins. 28. (Sé miltid berin): Á rannum stótid milli fóts sé, svo að árabladin nái sigi í sjó undur.
29. Stungid láfid fjóti í hárru brinnóðlu. 30. En þá þvöj í, að árar arnar séu láfuar vran eins og sagt er undir nr. 28. - 31. (Starf sigi stýringar). 32. (Sönnuleid is en stýringar óþarfur við fremman lid, 33. og 34. - 35. Seplid þannid. - 36. Stungid rætur til hlíðar eða affur í bak. - 38. Kappmellu Kadalinnu utan um mastrið sé haldkædur, svo að undur klómi nokk batur að vindurinn. - 39. (Stunging óþvöj)
40. Stakid í seplklómi. 41. Hafid stjórnfórid greitt og í lagi. - 42. Láfid stjórannu síga til batar. - 43. og 44. Sitjid svo í stépsinum að því halli undan vindli eða gagnstakli. - 45. Sigla lidugt.